



Decisiones Sacramentales, Theologicæ, Canonicae, & Legales

In Quibus Tota materia Sacramentorum, Theologiæ Moralis, Juris Canonici, & Quæstiones plurimæ Juris Civilis explicantur, dilucidantur, & traduntur, Eruditionibus, Historiis, & Exemplis adornatæ ; Opus Episcopis, Vicariis, Parochis, Confessariis, aliisque Studiosis utile, ac jucundum In Libris novem ...

De Sacrosancto Missæ Sacrificio Decisiones

Chiericato, Giovanni Maria

Augustæ Vindelicorum, 1730

Decisio XX. Argumentum. De Sacrificiis patientissimi Jobi, & plura de ejus ortu, vita, atque tentationibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94659)

Et de his privilegiis differunt Salian. ad Annum Mundi 2223. num. 3. Abulens. Pererius, & Cornel. à Lipid. in *Genes. cap. 25.* nec non Canonistæ, atque Juristæ Glossi. in *cap. Quam periculosum in verb. Primatus 7. g. 1.* & ibi: Card. Archid. Alex. & alii. Hostien. Joan. Andr. & Abbas in *cap. Licet. De voto. Tiraquellus in tract. de Primogen. in Prefat. n. 17. & 18.* ac etiam Baldus in l. Cum antiquioribus. vol. 4. vers. *Ado* quaritur. C. de Jure deliberan.

Duo autem dubia agitant Scripturistæ de Patriarcha Jacobo. Unum est, an reus fuerit mendacii, dum rapturus paternam benedictionem, Patri suo interroganti, quis esset? Respondit: *Ego sum primogenitus tuus Esau: feci, sicut præcepisti mihi; surge, sede, & comede de venatione mea, ut benedicat mihi anima tua. Genes. cap. 27. vers. 19.* Ipse enim neque Esau erat, neque venatum iverat. Salian. ad Annum Mundi 2276. num. 7. allegat plures à Sanctis Patribus; quos etiam congerit Pererius in d. cap. 27. asserentes inexcusabilem esse Jacobum à mendacio. Cæterum tenenda est opinio S. Augustini in *libr. contra mandac. cap. 10.* ubi ostendit, mendacem non fuisse Jacobum: cum enim ejus pater de his egisset cum Esau tanquam cum Primogenito, merito potuit Jacob, cui jure divino, & humano Primogenita debebantur, eadem sibi applicare; & verè dicere, *Ego sum Esau primogenitus tuus*: non personaliter, sed virtualiter ex divina dispensatione: quemadmodum Salvator vocavit Baptistam Eliam. *Matth. cap. 11. vers. 14.* idest, ut exponit S. Gregorius non in persona, sed in spiritu, & virtute. Venatum quoque fuisse poterat asserere per metaphoram: venatio enim verificatur non tam in leporibus, sed etiam in hædis, & piscibus, ut scribit Plinius *libr. 16. cap. 1.* quod profequitur Salian. ad Annum Mundi 2276. num. 8.

Alterum dubium est, An in emptione, & venditione respectivè facta per Jacobum, & Esau de Primogenitura, cui annexum erat Sacerdotium, peccaverint peccato Simonie? Et respondendum est negativè ob duas rationes. Prima est, quia Primogenitura de per se erat pretio æstimabilis ob privilegia, de quibus supra; idcirco respectu temporarium commoditatum vendi poterat, etsi annexum haberet Sacerdotium, exemplo hereditatis, seu fundi cui annexum est Juspatronatus Ecclesiasticum; in cujus emptione, & venditione Simonia non committitur, ut DD. apud Tiraquell. de *Primog. quest. 29.* & Giballio. de *Simoniam quest. 1.* Consecr. 4. Secunda ratio est, quod Jacob erat jam electus à Deo ad Primogenituram; qua privatus Esau remanserat juxta illud *Malach. cap. 1. vers. 3. Jacob dilexi, Esau autem odio habui*; idque Rebeckæ revelatum fuerat, ut notat Ponticell. in *Genes. d. cap. 27. Reflex. 81.* Idcirco licitè potuit Jacob ad redimendam vexationem, quam de facto ab Esau patiebatur, vel pati poterat, illum adigere per edulium lentis, ad sibi Primogenita vendenda, & venditionem cum juramento firmandam; juxta opinionem Glossi. in *can. Quæstum. verb. Redemptione. l. 9. 3. & in can. Decimas. 3. 16. q. 6. & in cap. Dilectus 1. de Simonia. S. Thom. 2. 2. quest. 100. art. 4. ad 3. Cornel. à Lapide in *Genes. cap. 25. vers. 34.* Et novissimè Emin. Card. de Luca in *tract. de beneficiis disc. 70.* & Jacobi Pignatelli *tom. 10. Consult. 44. n. 56. & seqq.* à quibus doctè demonstratur, quando licitum sit redimere vexationem pecunia tum in electionibus, tum in consequitione beneficiorum.*

Doct. Clericus Tom. I. Liber. III.

Potèrè Esau tria peccata commississe observant Sancti Patres; scilicet peccatum Gula; non refrænando appetitum comedendi per breve spatium temporis. Peccatum Prodigalitatis, alienando Jus pretiosum ob vilissimum pulmentum. Et peccatum Irreligiositatis, flocci faciendo Jus Sacerdotii conjuncti suæ Primogenituræ. Ita S. August. de *Crit. Dei lib. 16. cap. 3.* S. Greg. lib. 3. *Moral. cap. 27.* & alii allegati à Lippomano in *Catena aur. ad Genes. cap. 25.* quibus addendus Cornelius à Lapide in *Genes. eod. cap. 25. vers. 31.* ubi subdit: *Peccavit Esau, quia prætulit ventrem virtuti; cibum honori, gulam Sacerdotio, & benedictioni.*

Utrum autem Esau damnatus sit, vel pœnitens obierit, & salutem æternam sit consequutus; Differit Menoch. in *Stor. Centur. 6. cap. 96.* ubi conjecturas colligit pro utraque opinione, desumpta ex Bonfretio super *Gen. cap. 36.* & ex Cornel. à Lapide in *Epist. ad Rom. cap. 9.* Quos curiosus Lector poterit percurrere.

DECISIO XX.

ARGUMENTUM.

De Sacrificiis patientissimi Jobi, & plura de ejus ortu, vita, atque tentationibus.

SUMMARIUM.

- 1 Job Sacerdos erat, & sæpè sacrificabat.
- 2 Jobi liber an sit vera Historia? vel Parabola? Rationes pro Parabola. ibi. Pro veritate Historie n. 3. resolvuntur contraria n. 4.
- 3 Jobi libri quis fuit Auctor, & Scriptor?
- 4 Job quis fuerit? ubi, & quando natus? quatuor opiniones.
- 5 Job quot annis vixerit?
- 6 Atlas, & Anni Thare, Abrahæ, Isaac, Jacob, Josephi, ejusque fratrum; nec non Moysis.
- 7 Job fuit agnatus Abrahæ, & de ejus parentela.
- 8 Job fuit Rex, & Sacerdos.
- 9 Hus patria Jobi ubi sita erat? Urbes duæ nominata hoc nomine Hus.
- 10 Hus una superior citra Jordanem. Alia Hus inferior prope Idumæam, in terra Edom.
- 11 Jobum regnasse in Hus superiori, prope Scagnum Genesareth verior opinio.
- 12 S. Francisci Seraphici iter per Terram Sanctam.
- 13 Job an fuerit dives? Et an ejus subditi idololatras?
- 14 Job quo Anno Mundi sit natus? Opiniones duæ & num. 17.
- 15 Jobi Pietas, ac Virtutes.
- 16 Bosorra Arabissa Uxor Jobi.
- 17 Jobi mala alia interna fuerunt in anima; alia externa in corpore.
- 18 Filii Dei, inter quos apparuit Satan tentaturus Job, qui fuerint?
- 19 Satana intentum desiderium videndi faciem Dei.
- 20 Jobi dolores, & infirmitates multiplices.
- 21 Pediculari morbo afflicti Philippus Rex Hispaniarum Secundus in sua ultima infirmitate.
- 22 Job annos trigintaquinque continuos sustulit in corpore suo multiplices dolores, ac ulcera.

- 26 Job an impatientia notandus?
 27 Jobi maledictiones referuntur ad culpam originalem, à qua procedunt miseriae huius vitae.
 28 Job verum exemplar patientia.
 29 Jobi patientia remunerata per sanitatem, divitias, atque numerosam prolem.

Inter cætera Sacrificia, durante lege naturæ, veniunt quoque illa, quæ litabat patientissimus Job; testatur enim Scriptura Sacra, hunc Sanctum Virum Sacerdotio functum, & non semel ab eo Sacrificia Deo oblata; prout legitur in ejus libro cap. 1. *Verf. 5. ibi: Consurgensque (Job) diluculo offerebat holocausta per singulos (filios.) Et sic faciebat Job cunctis diebus.* Idcirco Sanctum Jobum fuisse Sacerdotem: atque consuevisse Sacrificia Deo offerre, ex plurimorum SS. Patrum auctoritate demonstrat Pineda in Job cap. 1. *Verf. 5. num. 6.* & novissimè Eminent. Card. de Lauræa in *tom. de Incarnatione disp. 29. num. 37.* Quapropter hic quatuor sunt breviter disquirenda.

1. An liber Jobi sit vera Historia; an verò sit Parabola conficta ad moralitatem, & exemplum Patientia?
2. Quis fuerit Job: ubi, & quando natus?
3. Quas, & Qualia fuerint ejus mala, ulcera, atque infirmitates?
4. An Job fuerit semper patiens in afflictionibus suis? vel aliquoties laceraverit Patientiam?

Quod ad Primum. Non defuerunt Judæi in libro 2. Talmud, atque hæretici moderni Anabaptistæ, atque Lutherus, qui asseruerunt, librum hunc Jobi esse argumentum scenicum, non autem veram Historiam ex sequentibus præsumtionibus. *Primò* ex nominibus Jobi, ejus filiarum, & amicorum; quæ videntur esse Parabolica, & inventa ad significandam moralitatem: nam Job interpretatur *dolens*. Huius consilium, ex dolore enim mens nostra aptatur ad bona consilia eligenda. Filia Jobi vocata fuerunt una *Dies*: altera *Cassia*: tertia *Cornustibium*, de quibus sic ait S. Greg. Nissenus *Hom. 9. in Cant. Cùm Diei nomen audivimus, honestatem: quemadmodum & Apostolus filios lucis, ac diei appellat eos, qui vitam puram agunt.* Cassia appellatione puritatem, ac fragrantiam studiorum. Cornu verò Amalthæe laudem omnis generis virtutum significantes. Sic nomina amicorum ejusdem Jobi non videntur esse propria, sed scenica, videlicet *Eliphaz*, *Baldad*, & *Sophar*, de quibus in cap. 2. Job. *Verf. 11.* *Secundò*, quia liber iste scriptus est carmine, ut solent scribi comædia, atque Tragediæ. *Tertiò*, quia Josephus Hebræus, qui texuit ab initio totam Historiam gentis Judaicæ, nunquam nominavit Jobum. *Quartò*, quia liber incipit: *Vir erat in terra Hus, nomine Job*; qua methodo dicendi utuntur, qui narrant aniles fabellas; aliter autem incipit Scriptura de aliis viris, de quibus non est dubium, eos verè extitisse; ut de Elcana 1. Reg. 1. *Fuit Vir unus &c.* De Josue cap. 1. *Et factum est, &c.* Et sic de aliis. *Quintò*, quia non pauca sunt in hoc libro Jobi, quæ videntur intelligi non posse historicè; sed parabolice tantum. Exempli gratia. Concilium Angelorum, Præsidente Deo. Colloquium Satanæ coram Deo. Interrogationes ad illum, & responsiones. *Sextò*, quia plura reputantur impossibilia; puta, quòd tres amici Jobi sederint immoti cum illo septem diebus, & septem noctibus sine cibo, & sine potu. Quod Job locupletissimus inter O-

rientales repente nudus sederit in sterquilinio. Quòd ejus uxor in proprio regno obierit munus ancillæ; & stipem coegerit; ut latius discurret Pineda in *Præfatione ad eundem librum Jobi cap. 1. num. 1.* Et Menochius in *Storæis Centuria Prima cap. 99.*

Nihilominus his, & similibus minimè obstantibus, tenendum, & credendum est; librum Jobi, & ejus vitam esse veram Historiam; & continere ea, quæ ex divina permissione Jobo acciderunt: quod probatur. *Primò*, Auctoritate Sacræ Scripturæ in libro Tobia cap. 2. *Verf. 15.* ubi relatis ærumnis, & cæcitate illius Sancti Viri, textus Sacer facit comparationem patientiæ Tobia cum patientia Jobi dicens: *Nam sicut beato Job insultabant Reges, ita isti Parentes, & cognati ejus irridebant vitæ ejus.* Igitur sicut verè fuit Tobias, sic verè fuit Job, ut argumentatur D. Chrysostomus de mendico Lazaro in *Hom. de Divite Epulone tom. 2.* dicens: *Si verus est Abraham, verus est Lazarus.* Non enim convenit veritati textus Sacri miscere falsam cum veris. *Secundò*, quia per Ezechielem cap. 14. bis Deus nominatios tres Sanctos viros simul; scilicet Noe, Danielelem, & Jobum, subdens in d. cap. 14. *Verf. 16.* *Tres viri isti fuerunt in ea, &c.* Ergo sicut verè fuerunt Noe, & Daniel; sic verè fuit & Jobus. *Tertiò*, auctoritate Sancti Jacobi Apostoli, qui in sua Epistola Canonica cap. 5. *Verf. 11.* sine hæsitacione testatur de veritate vitæ ejusdem Jobi, dicens: *Sufferentiam Job audistis, & finem Domini vidistis; quoniam misericors Dominus est, & miserator.* Hoc idem quartò firmatur consensu omnium Sanctorum Patrum, adeò ut contrarium sentire, esset error, atque hæresis, ut advertunt S. Thom. Lyræ. Cajetan. Relarmin. & alii citati apud Pinedam ubi supra n. 8.

Neque offiunt, aut offuscant hanc veritatem argumenta contraria. Non Primum, ex nominum significatione; hæc enim sæpè reperitur in antiquis viris! unde Abel interpretatur *Lulus*; & Noë *Quies*, vel *cessatio*; quia primus fuit genitoribus suis causa lacrymarum, secundus verò requiei descenditibus suis; & idem practicum fuit sæpè apud Gentiles, juxta illud: *Convenientibus nomina sæpè suis.* Idcirco Protefilaus interpretator *Primus*; quia Primus Græcorum obiit in bello Trojano; & de eo cecinit Ausonius.

*Protefilæ tibi nomen sic Fata dedere,
 Vicima quod Troje prima futurus eras.*

Non obstat *Secundum*, quod scriptus sit liber carmine; prima enim capita sunt soluta oratione, quæ continent historiam; reliqua, quæ affectibus sunt plena, ut melius explicantur, scripta sunt carmine. At non est novum etiam historias versibus narrare, ut fecit Lucanus de bellis civilibus. Non *Tertium* de silentio Josephi hebræi; quia plura alia omisit in sua historia, quæ narrantur in Scriptura Sacra; & alia ipse addidit de suo, ut Sancti Patres, testantur. *Quartum* est irrelevant; si enim incipiat Liber per Verbum *Fuit*; si per Verbum *Erat*; nefas esset dubitare de existentia illius Viri, de quo Sacra Scriptura loquitur; & inter cætera exempla sufficiat Unum, quod est omnibus excellentius; nempe Verbi Divini, de quo ait Evangelista Joannes cap. 1. *In principio erat Verbum.*

Non obstat *Quintum* obiectum; si quidem inconveniens non est, quòd Sancti Angeli simul substantialiter

ter

ter congregentur; & quod Dæmon ad eorum præsentiam accedat: prout etiam in conspectu Dei ubique-existentis per suam immensitatem; non quidem, ut revelata facie videat Essentiam Divinam; sed ab Angelo superioris ordinis, vices Dei gerente, audiat Divinam Voluntatem, & promissionem; prout sæpius factum esse Sacra Scriptura testatur.

Non obstat *Ultimum* de sessione in sterquilinio, de silentio amicorum Jobi per septem dies, de inopia ejus Uxor, & aliis; quia hæc omnia sunt benignè accipienda, & interpretanda juxta communem usum humani colloqui; quo attento non est illicitum figuratè loqui; neque derogatur veritati; sed magis explicatur res, de qua agitur. Exempli gratia; qui valdè vexatur à frigore, dicere consuevit; *mortuus sum frigore*; & tamen mortui non loquuntur; sensusque est, ipsum pati magnum frigus. De his latius agit Pineda in d. cap. 1. Jobi Vers. 6. & cap. 2. Vers. 12. & Salianus ad Annum Mundi 2398. n. 7. & ad Annum M. 2405. n. 7. Torniell, ad Ann. M. 2399. & Menochius in *Sto-reis* d. Centur. prima cap. 99. & Centuriz octava cap. 74. ubi plures SS. Patrum Auctoritates.

Sed dicit aliquis; si liber Jobi est historicus, & continent veritatem eorum, quæ acciderunt in ejus vita; quis fuit Auctor illius libri? Quis illum composuit? Quis exaravit? Respondet ad hoc quæsitum Eminent. Card. Bellarminus in libro de *Scriptorib. Ecclesiast. cap. de Job* his verbis: *Auctorem libri Job Sanctus Isidorus lib. 6. Origen. cap. 2. scribit fuisse Moysen, aut ipsum Job, aut alium ex Prophetis. Et quidem non pauci contendunt, auctorem libri fuisse Job; sed non pauciores volunt, fuisse Moysen. Mihi utraque sententia videtur vera, si ita dicamus; ab ipso Job fuisse annotatas res ejus gestas lingua Arabica; sed à Moysè fuisse postea ex volumine Job compositum librum, quem nunc habemus, lingua Hebraica, addito principio, & fine, idest additis illis verbis: Vir erat in terra Hus nomine Job, simplex, & rectus, & timens Deum, & recedens à malo. Et ad finem addita morte ipsius. Prosequitur deinde idem Emin. Cardin. Bellarminus diversas conjecturas, pro comprobanda supradicta ejus opinione; quas apud ipsum legendas relinquimus curioso Lectori, nec non apud Salianum Anno 2398. num. 2. & 3. apud Torniellum Anno 2530. num. 3. & apud Pinedam in *Præfat. ad eundem lib. Job cap. 3.* & novissimè apud Mendezium in *Theolog. Catechetica lib. 1. c. 12. n. 4.**

Quò ad Secundum. Quis fuerit Job? Ubi? & Quando natus? Respondeo, quòd circa genus, & profapiam Jobi quatuor sunt opiniones. Una, quòd fuerit Chananæus, descendens à Cham filio Noe. Secunda, quòd fuerit Israelita, nempe filius Isaacar, & nepos Jacobi. Tertia quòd fuerit Nachorita, idest natus ex Hus filio primogenito Nachoris fratris Abraham, de quo *Genes. cap. 22. Vers. 21.* & sic quòd extiterit Nepos Abrahami. Quarta, quòd fuerit Idumæus descendens ab Esau; siquidem Esau filius Isaci genuit Rachuelem; Rachuel genuit Zaram, Zara genuit Jobab, ut legitur *Genes. cap. 36. Vers. 9. & seqq.* dictus autem Jobab idem sit ac Job; unde ejus amicus fuit Eliphaz Themanites, primogenitus Esau. Ita Cornelius à Lapide in *Genes. cap. 36. Vers. 33.* ubi allegat plures SS. Patres ita sentientes. Et Salian. ad Annum Mundi 2319. n. 4. nec non Pineda in *Job cap. 1. Vers. 1. n. 31.* qui fatentur, primam, & secundam opinionem paucos habere sectatores; at pro tertia, & quarta pluri-

mos reperiri Auctores, quos ibidem cumulosos studiosius quisque inveniet. Quarta opinioni tanquam probabiliori, ultra Cornelium à Lapide; adherent Pineda, Salianusque ubi supra: & Torniellus ad Ann. Mundi 2319. n. 12. nec non Joan. Baptista Ricciolus in *Chronolog. Reform. tom. 1. lib. 6. cap. 5. in Appendice de S. Job* ob plura argumenta; sed præcipuè ob additionem positam in fine libri Job à septuaginta Interpretibus; ubi notant, Jobum descendere ab Esau, & esse quintum ab Abrahamo. Sed hanc additionem esse apocrypham opinatur Eminent. Card. Bellarminus, d. lib. de *Scriptor. Eccl. cap. de Job* addens ibi, sibi videri magis veram tertiam opinionem, quam tenuit, præter alios, S. Hieronymus; videlicet, S. Jobum fuisse filium Hus, filii Nachoris, fratris Abrahami, earatione, quia Job fuit multò antiquior Moysè; quod evidenter constat ex ejus longæva vita, & multitudine annorum; quorum numerum homines non attingebant, dum Moyses viveret. Vixit enim Job annos ducentos, & decem, ut notat Cornel. à Lapide d. cap. 7. 36. in *Genes. Vers. 33.* & Salianus ad Annum M. 2398. n. 1. tempore autem Moysis, cui proximus fuit Jobab pronepos Esau, nullus homo ad tantam ætatem perveniebat; ut ex Scriptura sacra faciliè demonstratur: nam Thare Pater Abrahami vixit annos 205. Ipse Abraham vixit annos centum septuagintaquinque. Isaac mortuus est in ætate annorum centum octoginta. Jacob in Ægypto obiit annorum 147. Joseph 110. Cæteri verò filii Jacobi, & fratres Josephi citius vitam cum morte permutarunt. Simeon quidem decessit, agens annos 120. Judas 119. Rubem 124. Isaacar 122. Zabulom 124. Dan. 127. Aser. 125. Levi 137. Moyses autem obiit habens annos 120. adeo ut nullus, post Thare Patrem Abrahami, vixerit per duo sæcula in hac vita. Ex qua argumentatione affirmandum venit, Sanctum Jobum fuisse, prædictis omnibus antiquiorem; cum ejus vita excederet ducentessimum annum, & vixerit etiam alios non paucos, ut testantur omnes Scripturistæ.

Quidquid sit de hac questione; certum tamen est, quòd Job fuit agnatus Abrahami, & de ejus parentela; vel quia descendit ex ejus fratre Nachore; vel ex ejus Nepote Esau.

Quò verò ad Jobi conditionem, seu dignitatem; omnes scribentes faciunt eum Regem, atque Sacerdotem. Fuit Job Rex, quia sic ipse enarrat de se cap. 29. Vers. 7. & seqq. Et quia Amici illi tres, qui eum visitarunt infirmum, erant & ipsi Reges, ut legitur in *Tobia cap. 2. Vers. 15.* ibi: *Nam sicut beato Job insultabant Reges, & deducitur ex eo, quòd visitatio illa fieri non poterat, nisi fuissent in dignitate pares; ut observat etiam Barradas in Concord. Evangel. tom. 1. lib. 9. cap. 8. verb. Ecce Magi.* Fuit etiam Sacerdos, tum quia eo tempore Dignitas Pontificia unita erat Regiæ celsitudini; tum quia Job erat primogenitus, cui in lege naturæ, ut sæpè diximus, competeat Sacerdotium; idcirco pro filiis suis Sacrificia offerebat, & holocausta; ut legitur *Job cap. 1. Vers. 5.* & post recuperatam sui ipsius sanitatem litavit etiam pro amicis suis, ad eis veniam impetrandam juxta monitum Divinum, de quo in cap. ult. Job num. 8. quod pluribus demonstrando prosequitur Pineda d. cap. 1. Vers. 5. n. 26.

Porro sciscitanti Ubi natus? Ubi vixerit, & Ubi re-gnaverit Job? respondemus, non esse sine difficultate hæc quæsitæ. Ejus patria fuit Hus, ut legimus in initio libri, *Vir erat in terra Hus, nomine Job.* Sed disputabile est, ubi sita fuerit hæc terra Hus? Pineda pro-

ficeretur, eam demonstrare, & promittit tabulam geographicam ponere ad d. cap. Job. Vers. 1. Sed ipsa tabella deest in meo Codice; & dictus Auctor sic obscure loquitur, ut à se solo sit intelligendus. In meis chartis Geographiæ antiquæ, Auctore Sansone Abavillæ, in tabulis Terræ Promissæ, temporibus Abraham, & Moysis reperio duas Urbes
 12 *Hus* nominatas. Unam superius citra Jordanem, contiguam stagno Genesareth; aliam interius propè Idumæam, in terra Edom; & tam in una, quàm in altera, non est inconueniens asserere, quòd Job regnauerit, iuxta diversitatem opinionum circa ejus genealogiam. Si enim dicere velimus, Jobum fuisse pronepotem Esau; congruit asserere, quòd vixerit in Terra *Hus*, quæ est in Edom propè Idumæam; ubi Esau habitavit. Si verò assentiamus illis, qui opinantur, eum fuisse nepotem Nachoris fratris Abrahami, verissimum videtur, quòd regnauerit in superiorem terram *Hus*, parùm distantem à prædicto stagno Genesareth, ubi peregrinabatur Thare cum Abrahamo, & aliis filiis suis. Hoc unum certum est, Sanctum Jobum natum esse, atque regnasse in Palæstina, quæ postea fuit appellata Terra *Promissionis*; & à Deo fuit concessa Israelitis post eorum exitum de Ægypto, ac longam peregrinationem in deserto; in ea enim tempore Abrahami, & Isaac plures Reguli, & Duces principabantur.

Verum, quòd Sanctus Job habitaverit in *Hus*
 13 *Superiori*, & vicina stagno Genesareth, novissimè sentire videtur Pater Joannes de Calaguri vulgo de Calahorra in sua Historia Chronologica Provinciae Syriæ, ac Terræ Sanctæ, Typis data Venetiis ab Antonio Tivano anno 1694. in qua lib. 1. cap. 11. loquens de itineribus Seraphici Patriarchæ Sancti Francisci per ipsam Terram Sanctam ita Auctor prædictus scribit:
 14 *Terminato, che ebbe il Serafico Padre la peregrinazione de Santi luoghi, nella quale per sua estrema provertà, e per andare semper fra barbari pati innumerabili travagli, senza alleggerimento veruno: entrò nel Regno di Soria, per vedere se poteva conquistare fra la barbarie de Soriani quello, che non haveva potuto conseguire nella perfida ostinazione degl' Egizii. Passando con questo Santo fine il Gordan, entrò nel paese di Traconita; del quale fa mentione S. Luca nella sua Evangelica Historia; e lasciando à mano destra, (votentur hæc Verba) la Terra di Hus, da dove fu quel raro esemplare di pazienza invitta Giob; & alla sinistra le acque di Miron, caminando per la Siria Damascena, giunse alla nobilissima Città di Damasco, capo, e Metropoli di quel Regno.* Certum est autem, Civitatem Damasci esse in Provincia Syriæ, in superiori parte, versus Asiam minorem; & ita Terram *Hus* existentem in hac superiori parte propè Jordanem, fuisse patriam Sancti Jobi juxta placitum hujus Chronologi Religionis Seraphicæ, cui multum deferendum censeo, quia personaliter inivit regionem illam, eam pluries peragravit, ac diu inhabitavit ipsam.

15 Plurima autem Scripturistæ disputant, & disputantes quaerunt de S. Jobo, videlicet, An fuerit dives auri, & argenti? An possederit agros, domus, & palatia? An fuerit Sanctior Abrahamo, Isaaco, & Jacobo? An ejus subditi fuerint Idololatæ, vel verum Deum colentes? & alia, quæ brevitatis gratia hæc non allumuntur, sed videri poterunt à Lectoribus apud Auctores, quos congerit Pineda in d. suo Commentar. in Job ubi supra. Quò verò ad annum nativitatæ ejusdem Sancti patientissimi; Annalistæ,

qui opinantur, eum fuisse Idumæum, & pronepotem Esau, volunt illum natum fuisse Anno Mundi 2329. & subinde ante Moysen annis 135. & ante Christum annis 1724. Ita Sallianus, & Torniellus ubi supra: nec non Cornelius à Lapide in Genes. d. cap. 36. Vers. 33. subdens, ipsum S. Jobum vixisse una cum Moysen annis 57. defunctum esse annis quinque ante egressum Moysen, & Hebræorum ex Ægypto.

E contra illi, qui sequuntur tertiam opinionem, & tenent S. Jobum fuisse nepotem Nachoris fratris Abrahami, sicque eum multò ante natum fuisse; ponunt ejus nativitatem Anno Mundi 2029. cùm enim Nachor ortus sit Anno Mundi 1979. si addantur anni 25. necessarii Nachori ad generandum Hus; & alii anni 25. eidem Hus ad generandum Jobum, clarè patet, ipsum S. Jobum natum esse anno Mundi 2029. & fuisse coætaneum ejusdem Abrahami; & hoc computo retento, magis atque magis elucet ratio considerata ab Eminent. Card. Bellarmino; eo tempore Jobum vixisse; quo homines ad annos ducentos vitæ suæ perveniebant, ut dictum est supra.

Hæc autem, quæ certa sunt, de Beato Jobo breviter perstringamus; videlicet ipsum fuisse plium erga Deum, & misericordem erga pauperes; ait enim cap. 31. vers. 16. & seqq. Si negavi, quòd volebant, pauperibus, & oculis viduæ expectare feci. Si comedi buccellam meam solus, & non comedit pupillus ex ea. Quia ab infantia mea crevit mecum miseria, & de utero Matris meæ egressa est mecum. Excel-
 18 luit enim in omni virtute, & circa annum trigelimum vitæ suæ duxit Uxorem (non Dinam filiam Jacob, quæ stuprum passâ erat à Sichem) sed Bosorram, genere Arabissam; ex qua suscepit septem filios, & tres filias, ut legitur cap. 1. Job. vers. 2. & 3. ubi etiam narratur ejus divitiæ his verbis: Et fuit possessio ejus septem millia ovium, & tria millia Camelorum: quingenta quoque juga boum, & quingenta Asina; ac familia multa nimis; eratque vir ille magnus, inter omnes Orientales; Et de his omnibus eruditè agit Pineda d. cap. 1. vers. 2. & 3. & Sallian ad Annum Mundi 2357. & ad Annum 2398. ubi eum omni felicitate potitum astituit usque ad annum ætatis suæ septuagesimum; quo tempore Deus permittit Satanæ, ut illum affligeret, ad heroicæ patientiæ perpetuum exemplar.

Quò ad Tertium. Si quaerimus Quæ, & Qualia fuerint Jobi mala? ulcera? atque infirmitates? Respondendum venit; alia fuisse mala animi, alia vero corporis. Animi mala, & dolores interni fuerunt, quando audivit consumptionem armentorum, & mortem filiorum, sequutam ex industria Satanæ, ob permissionem Divinam, & licentiam ei à Deo elargitam, ut legitur in d. cap. 1. vers. 6. ibi: Quadam autem die cum venissent Filii Dei, ut assisterent coram Domino, affuit inter eos etiam Satan. ubi Sancti Patres hunc textum explicantes advertunt, appellatione Filiorum Dei intelligendos esse sanctos
 21 Angelos Custodes Jobi, filiorum ejus, ac populorum Terræ Hus, cujus Job Rex erat, & Princeps. Coram istis sanctis Angelis comparuit Satan, dum ipsi agerent de pietate, & sanctitate Jobi; cujus patientia, ut magis splenderet, Angelus superior, Dei jussu, elargitus est potestatem Satanæ, ut Jobum affligeret citra mortem; non enim
 22 Divina facies à diabolo visa fuit, vel videri potest, etsi id à se summopere desiderari eundem aliquando dixisse, narrent P. Eusebius Nieremberg in Scatera Temporis, & Aternitatis lib. 4. cap. 1. Mannus in tract. Paradisi pag. 67. & Carol. Lom.

Lompardus Presbyter Congregat. Oratorii Neapol. in Sermon. Dom. 4. Quadrag. Vers. ad Quartum. Et de præmissis latius differunt Salianus ad d. Ann. Mundi 2398. n. 6. Pineda d. cap. 1. in Job. Vers. 6. & Menochius in Storeis Centur. 8. cap. 74.

23 Corporis autem dolores fuerunt multiplices, ac intensissimi; non enim unico morbo Santan eum impetivit, sed pluribus, teste Pineda d. cap. 2. Vers. 7. & 8. sect. 2. num. 2. ubi sic loquitur: *Habuit* (Job) morbos ex specie, & ratione sua acutos, & qui aliis brevi dierum periodo exitium afferre solent; ut si pleuritis, aut febres ardentes; anginam, fauciumque Phlegmonem; tum etiam quosdam tunc appellat, *tubem*, renum morbum, marcorem. Et paulo post: Nervorum, musculorum, aliarumque partium internarum contusionem, atque dolorem. Quæ omnia mala comprehenduntur sub illis scripturæ verbis: *Egressus Satan à facie Domini percussit Job ulcere pessimo à plantæ pedis usque ad verticem capitis.* Itaque corpus S. Jobi his simul malis torquebatur; videlicet; I. Lepra ut ly. ulcere pessimo. II. Podagra, & Chiragra; ly. In nihilum redacti sunt omnes artus mei. cap. 16. Vers. 8. III. Morbo Phitiriali, idest pediculari, itaut devoraretur à pediculis; ly. *Qui comedunt me, non dormiunt: in multitudine eorum consumitur vestimentum meum.* Cap. 30. Vers. ... quia infirmitate consumptum quoque fuisse Philippum Hispaniarum Regem Secundum, qui aiebat, utinam rusticus, & non Rex natus essem! scribit Petrus Matthæus in *Histor. Henrici Quarti Regis Francor. lib. 1. Narrat. 4. pag. 57.* IV. Dysenteria, cum doloribus viscerum: ibi *Convulseravit lumbos meos; non pepercit, & effudit in terra viscera mea.* Cap. 16. Vers. 14. V. Febre ethica, quæ ejus caro consumpta erat, & exsiccata; unde aiebat: *Pelli meæ consumptis carnibus adhesit os meum.* Cap. 19. Vers. 20. Et nunc autem in memetipso marcescit anima mea. cap. 30. Vers. 16. VI. Pluribus aliis morbis, doloribus, & fœtoribus, quos enumerat Menochius in *Storeis Centur. 9. cap. 47. & cap. 48.* & latissime Pineda d. cap. 2. Vers. 6. atque 7. per decem integras sectiones; ubi sect. 5. probat etiam patientissimum hunc Virum vexatum fuisse lue Venerea; ex ejusque corpore per septennium continuum fœtidissimam putredinem exisse; cujus causa ab uxore, & servis suis projectus fuit Job extra domum in sterquilinum. & concordat Salianus *Annum Mundi 2398. à num. 17. & seqq. & Anno Mundi 2405. num. 2. & 3.*

25 Illud autem est mirabile dictu, & auditu horribile, quod de hoc sancto Viro scribit S. Athanasius in *Vita Sanctæ Syncreticæ cap. 14. num. 105.* apud Bollandum die 5. Januarii videlicet, supradictas infirmitates patientem Jobum sustinuisse annos trigintaquinque continuos; in quibus derelictus fuit ab omnibus amicis, & conjunctis; & passus est inenarrabiles animæ, & corporis afflictiones; adeo ut non absque causa obtinuerit nomen Patientissimi.

26 Quod ad Quartum. An Sanctus Job fuerit semper patiens in infirmitatibus suis; vel aliquando prævaricatus sit contra Patientiam? Videbatur dicendum, non fuisse immunem ab ira; siquidem *Maledixit diei suo, & nocti, in qua dictum est, conceptus est homo; cum aliis imprecationibus, de quibus toto cap. 3.* Certum est enim, quod non est licitum maledicere neque creaturis irrationabilibus, ut docet S. Thom. 2. 2. q. 76. art. 2. quare censetur lapsus S. Job in impatientiam; cujus penituerit, dum

dixit: *Leviter locutus sum: manum meam ponam super os meum. Unum locutus sum, quod utinam non dixissem, cap. 39. vers. 37.*

Cæterum omnes SS. Patres liberum faciunt hunc patientem Virum à quacunque labe impatientiæ, & malevolentiæ, ut examinando prædicta verba demonstrat Pineda in cap. 3. vers. 7. Sect. 5. & seqq. ubi plures responsiones affert ad ipsa; quarum principalis est, quod Job maledixerit peccato originali, ex quo procedunt totæ pœnalitates, ac miseriæ in præfenti vita; quod confirmat Salian. ad *Annum Mundi 2544. num. 770.* apud quem sic loquitur Severinus in *Carena Olymp. Peccati diem Jobus optat extingui, quod se scelere obligavit Adamus; totius enim humane nature personam suscipit: dicique dies pereat, quod à virtute ad scelus homo migravit, atque ad ærumnas, & interitum ruit, manere immortalitatis amisso.*

Concludendum est igitur, quod Sanctus Jobus fuit verum exemplar patientiæ cunctis hominibus, constanter sufferendo tot calamitates in persona sua, non per unum, duos, vel tres annos; sed trigintaquinque; ut diximus; in quibus non peccavit Job labiis suis, neque stultum quid contra Deum locutus est, ut ait Scriptura Sacra cap. 1. Job Vers. 22. Sæpe enim reperisse credendum est aurea illa verba, à quocunque fidei mente retinenda: *Nudus egressus sum de utero Matris meæ, & nudus revertar illuc. Dominus dedit; Dominus abstulit; sicut Domino placuit, ita factum est. Sit nomen Domini benedictum.* Nec non illa: *Si bona suscepimus de manu Dei; mala quare non suscipiamus.* cap. 2. vers. 10. Quare coronata fuit ejus patientia à Domino; nam *Addidit Dominus omnia, quæcunque fuerant Job, duplicia.* Et vixit post hæc centum quadraginta annis, & vidit filios suos, & filios filiorum suorum usque ad quartam generationem, & mortuus est senex, & plenus dierum; ut habetur cap. 42. Vers. 10. & Vers. 16. Et hæc sufficiant de Sancto Jobo, uno ex Sacerdotibus in lege naturæ, vero atque Altissimo Deo Sacrificia offerentibus.

DECISIO XXI.

ARGUMENTUM.

De Sacrificiis Paganorum; Gentilium, atque Idololatrarum. De initio Idololatriæ, ejusque progressu. An dari possit Idololatria absque peccato? Quot, & qualia Sacrificia profana, horrenda, & impia olim immolarentur Idolis, ac Diabolo?

SUMMARIUM.

- 1 Idololatria accipitur Metaphoricè, & Propriè. In qua sit metaphorica?
- 2 Idololatriæ propriè sumpta definitio.
- 3 Idololatria alia expressa, alia tacita. Et de utraque hic.
- 4 Idololatria Ethnicorum triplex, Physica, Civilis, & Fabulosa.
- 5 Idololatria an inciperet ante diluvium? Rationes pro affirmativa.
- 6 Idololatria habuit originem post diluvium, & à quo?
- 7 Polytheismus, ac Idololatria emanavit à radicibus sex hic enumeratis.
- 8 Idololatria post diluvium facti sunt homines ut plurimum ex ignorantia.

9. Idol.